

ARVIOITA

KUVAT

Kesytetty luonto

► Inka Niemisen teoksia 9. 4. saakka Galleria Huudossa (Uudenmaankatu 35). Joka päivä 12–18.

Inka Nieminen on saanut perinteisen suomalaisen kuvanveistäjän koulutuksen Kain Tapperin johdolla. Niemisen näyttelyssä etualalle nouseekin huikea koivupuun käsittely, jonka seurauksena puun oleumus ja rakenne tulevat esiin.

Lisäksi puunrungot on asetettu valkoiselle penkille lepäämään, jolloin niiden fyysisyys vain korostuu. Lepäävät rungot vievät ajatukset luonnon-kansojen puun henkiin. Toisaalta puustonpenkki muistuttaa vanhoista eurooppalaisista kaupunkikulttuureista.

Muissa teoksissaan Nieminen on käyttänyt muun muassa akryyliä, silikonista kumia ja muovista. Ne, samoin kuin näyttelyn puutkin, viittaavat "nature morte" eli kesityttyyn ja jalostettuun luontoon.

Niemisellä on hauska tyyli esittää teoksensa kaksijakoisina tyyliin "yksi plus yksi on enemmän kuin yksi". Lisäksi muovin ja kumin karvoitusta jäljittelevä koristelu tekee mistä tahansa kumisaappaasta tai auton sisäkumista pelottavan.

Anne Rouhiainen

KUVAT

Värejä arjen ytimestä

► Mari Leskisen maalauksia 9. 4. saakka Galleria Huudossa (Laivurinkatu 43). Joka päivä 12–18.

Mari Leskisen maalausten värit ja muodot yhdistetään länsimaissa itämaiseen värimaailmaan ja alitajunnan psykologiaan.

Leskisen värien lähde on kuitenkin elämän harmaa arki, josta hurjan kaunis värimeri on syntynyt.

Taidemaalari Leskisen arki koostuu osa-aikaisesta siivoustyöstä, maalaamisesta, opettamisesta ja tanssiharjoituksista. Tanssi merkitsee hänelle samaa kuin toisille jooga, ja siivotessa hän nollaa mielensä kaikesta turhasta. Opettaminen tarjoaa tervetullutta vuorovaikutusta.

Kaikkien näiden risteyksessä päivittäinen maalaaminen muodostaa jatkuvan prosessin.

Eriyksen taidokkaita ovat Leskisen "mandalat". Ne ovat syntyneet hylättyjä vesiväritöitä ja valokuvia leikkelemällä ja liimaamalla kuviot sitten taustana toimivaan akvarelliin. Näin Leskinen on saanut perinteiseen vesivärimaalaukseen uutta eloa ja moniulotteisuutta.

Anne Rouhiainen

Mari Leskinen: Puhuri ja puhkeava kukka.

KONSERTTI

Zagros-yhtye esitti leppoisia uutuuksia

► Zagros-yhtyeen konsertti Sellosalissa. – J. T. Koskinen, Koskelin, Hauta-aho, S. Pohjola, R. Schumann.

Uuden musiikin ei tarvitse olla ryppyotsaista. Leppoisuus ja vitsikkyyks ovat mahdollisia, vaikeivat aina arvostettuja taidemusiikissakin.

Teppo Hauta-aho on musiikkielämämme kameleontti, joka tekee, mitä häntä huvittaa. Vai mitä pitäisi sanoa kantaesityksistä teoksista *Kaamoskapriisi* viululle ja triangeliille sekä *Why?* sopraalle ja viululle?

Edellisen soitinyhdistelmä on konserttimusiikissa harvinaisen, muttei kansanmusiikissa, jota säveltäjä matkii mielevästi. *Why?* on kahden esiintyjän hämmästyttävää teatteria, jossa pilailullaan äänentuottotapoja kustannuksella.

Hieman vakavampi oli Hauta-ahon kolmas teos-uutuus, *For Eli* viululle, sellolle ja kontrabassolle.

Edesmennyt kollegaa muistellaan lämmöllä: sointi on pehmeä, tunnelma lempeä

ja musiikki voitelee sielua matalilla, osin pentatonisilla sävyillä.

Mari Palo osoitti vahvuutensa uuden musiikin sopraanona Hauta-ahon ja Juha T. Koskisen teosten parissa. Pianisti Antti Kaiholan hallittua työtä oli ilo seurata.

Koskisen *Bestiario di Leonardo* (Leonardon eläintarinoita) sisältää kolme tiivistä musiikkikuvaa, joissa korppi, basilisko ja lepakko kantavat ihmisluonteen ominaisuuksia.

Teoksessa on löydetty toimiva lauluäänien käyttötapa, jossa melodisuus ja tavuilla leikkiminen yhdistyvät luontevasti.

Sami Mäkelä soitti niinkään kantaesityksenä Olli Koskelinin sooloselloteoksen *X'Five*. Mittavahko teos pitää sisällään viisi kaarosta intiimeistä avauksista kohden puheripulisia purkauksia.

Seppo Pohjolan *New York New York* on rytmisesti veikeä ja touhukas pianokvintetto, jonka päätösjakso on räytyvän sijaan pikemminkin nostalginen in memoriam tuhoutuneille WTC-tornitaloille.

Uutuusannin vastapainon muodosti Robert Schumannin varmaotteinen Es-duuri-pianokvintetto, jonka Zagrosin muusikot Mirka Viitalan pianismin kannattelemana esittivät ryhdikkäästi.

Veijo Murtomäki

Inka Nieminen: Kaksoisolento.